

Kronieken februari 2013

Wij zingen met het **Effatakoor op 2/2**, op Lichtmis, in Balgerhoeke de uitvaartmis voor Susanna, de moeder van Rita. Het doet mij onwezenlijk aan: ik zing op de begrafenis van iemand anders moeder. Dat doet mij denken aan mijn eigen moeder en vader, mijn oudere broer, aan de ouders van Lou, allen heen, over de grens van 'niet meer zien'. Ik denk terug aan die keer in Brugge met moeder Susanna, in de tearoom, zij in een rolstoel, gelukkig, lachend, niet echt begrijpend. Maar 't was graag gedaan ... vandaag is er alleen nog een urne met wat rest van die blijde vrouw.

De kloof tussen ons zingen en de plotse klok, de tweemaal aangeslagen bel en de rinkelbel, restanten van een middeleeuwse liturgie, is groot, maar onze persoonlijke woorden zijn sterker, zo voelt het toch aan. Wij zingen van afscheid nemen, van leven en geboorte, van woorden van eeuwig leven, van juichen, van gedragen worden, van niet kunnen geloven zonder te zien, van vragen om geduld.

En heel klein word je bij al dat verdriet, bij dat afscheid dat al een tijdje bezig was, van die goedlachse, sympathieke en liefdevolle vrouw.

's Avonds is er de **Effataviering**, waar Frans C verwelkomt. Voor hem een speciale dag, de verjaardag van zijn zus, maar vooral Lichtmis, een dag waarop er hier in de kapel veel licht mag zijn.

Lichtmis, 40 dagen na Kerstmis, daar is dat magische getal '40' weer, in die tijd was dat een generatie. Lichtmis heeft iets te maken met pannenkoeken: meiden en knechten werden uitbetaald met Lichtmis en om ze op de hoeve te houden bakte de boerin pannenkoeken: *"Geen vrouwke zo arm, of ze maakt haar panneke warm!"* Lichtmis werd ook geacht het einde van de winter te zijn: *"Na Lichtmis valt de sneeuw op een warme steen!"* of in deze kapel van toepassing: *"Als met Lichtmis de zon op het kerkboek schijnt, is de winter voorbij!"*

Waarom Licht-mis? Omdat de eerste mis, de vroegmis, werd gevierd als het al licht was, het was geen nachtmis meer.

Bij de Romeinen was 2 februari het feest van 'Deus Sol invictus', de onoverwinnelijke zonnegod, het symbool van de keizer. Maar ook werd de god Februus gevierd, de god van de zuivering.

De evangelist Lucas wijst er op dat het een joods feest is en hij gebruikt een methode: hij vertelt een feit, een verhaal, en dat loopt uit op een lofzang. Zo bezoekt de zwangere Maria haar nicht Elisabet en het loopt uit op het Magnificat. In het evangelie van vandaag (Lucas 2, 22-35) brengen de ouders van Jezus hem op de voorgeschreven tijd naar de tempel en het loopt uit op de verkondiging van Gods lof door de oude Simeon. Maria en Jozef gaan naar de Tempel om te danken. Ook de eerste vruchten werden naar de tempel gebracht om te danken. Volgens Deuteronomium (Hoofdstuk 18, 1-8) gebeurde dit ook om de Levieten te betalen, want de Levieten waren aangeduid om te zorgen voor al wat in de Tempel gebeurde.

Lichtmis betekent dus heel veel, maar voor Lucas vooral: wat Simeon over Jezus zei. Simeon was een oude, wetgetrouwe man, die zich niet afvroeg: *"Waar gaan we naar toe?"* of *"Waar staan we?"* maar die wel met vreugde Jezus ontmoette. Hij stelt vast dat God van je houdt en ons de hand boven het hoofd houdt. Simeon kijkt naar de toekomst en ook Maria doet dit. Zij stelt zich de vraag: *"Wat zal er van dit kind geworden? Zullen er mensen zijn die dit kind zullen steunen? Of zal het zijn weg zoeken en ontgoocheld raken?"*

De boodschap is dubbel: Wat zal er van dit kind geworden? En: wij zijn geroepen op deze aarde een teken van Gods aanwezigheid te zijn.

Wij hebben gebeden voor een overleden jonge vrouw en voor alle kinderen dat ze geliefd mogen opgroeien. Wij hebben gevraagd om het voorrecht steeds naar de toekomst te kunnen kijken en te blijven geloven dat Zijn liefde het zal halen op haat en onwil.

Het is vandaag ook de dag van de kinderzegen: eerst zegenen de kinderen ons door handoplegging en een kruisje, dan zegenen wij de kinderen, al onze kinderen, met dat ontroerende gebed:

Wij leggen de namen van onze kinderen
in uw gezegende handen.
Schrijf ze daarin op en vergeet ze niet.
Houd onze kinderen vast,
als wij ze moeten loslaten
en zij hun eigen weg door het leven gaan.

Er werden deze namiddag door de kinderen en wat arme vrouwtjes héél véél pannenkoekjes gebakken; die zijn er als extra bij de koffie of de thee met witte of bruine suiker of met echte Luikse siroop (zo eet ik ze het liefst!). Het aandenken aan deze dag doolt er een beetje tussen.

Stuurgroepvergadering op 7/2: evaluatie onder meer van de vormingsavond over liturgie en vooral onze liturgie, voorbereiding van de vasten en de concerten 'Op weg naar Pasen'. Ergens piept er al weer een belangrijke verjaardag in de kalender!

Op 8/2: **Koorrepetitie en Open Kooravond**, er zijn nieuwe gezichten bij de sopranen en de alten! Wellicht zou het beter zijn de Open Kooravond in het begin van het werkingsjaar te zetten, want nu moet er veel (en snel) geoefend worden voor de concerten. Lieder 12, 52, 37 (de Kozakken zitten in Rusland!), 131 (de eind-s moet bijna onhoorbaar zijn!), 109, 28 (niet declameren maar zingen!), 207 E (daar is nog werk aan!) en 135 (als je lang in het onderwijs gestaan hebt, weet je dat je veel moet herhalen!). Maar als het voor echt is, doen we toch nog beter!

Effataviering op 9/2. Gerrit verwelkomt de gemeenschap: voor de kortste maand van het jaar is februari erg druk, maar hier vind je altijd rust en warmte!

Het evangelie van vandaag (Lucas 5, 1-11) gaat over de roeping van de eerste leerlingen, over mensenvissers. Het doet denken aan dat kleine kerkje in Beieren, in 'boerenbarok', met een preekstoel in de vorm van een halve boot, tot aan de boord gevuld met veel, verschillende vissen. Maar mensen hebben niet graag dat ze gevangen worden ... kon Jezus dan niet wat voorzichtiger zijn? Het woord 'vangen' kan gewoon gebruikt worden: vissen vangen. Ofwel kan 'vangen' ook betekenen: uit het water optillen, opnieuw kansen geven, mensen uit de miserie optillen, mensen opnieuw toekomst geven.

De tijd dat het schip van de kerk tot aan de boord gevuld was, is wel voorbij. De machtskerk van 2013 is wel obsessief en massief bezig met bijkomstige zaken (bijvoorbeeld de wijding van de vrouw, of homoseksualiteit) in de plaats van de essentiële zaken te behartigen. Zoals in gevallen van misbruik in de kerk, met de mensen spreken, soms over zaken van lang geleden, maar die nog altijd pijnlijk zijn voor de slachtoffers. Over die zaken sprak je niet, de slachtoffers moesten zwijgen. Nu komt dit alles naar boven, mensen hebben vragen bij déze kerk, waar je niet mocht zeggen dat Kerk uit mensen bestaat, goede en minder goede mensen, zoals dit ook het geval is in elke vereniging van mensen, zoals Artsen zonder Grenzen of C&A om maar enkele voorbeelden te geven.

Als je een moskee bezoekt, is er veel kans dat je uitleg krijgt. Over de wassingen: je moet proper zijn als je voor God komt. Over het uitdoen van schoenen, over de gescheiden plaatsen voor vrouwen, over de hoofddoek voor vrouwen, over het vijfmaal buigen tot tegen de grond over de ramadan. Jonge mensen herkennen dit niet, voor hen is het totaal buiten hun wereld, maar was het vroeger in onze kerk niet hetzelfde: vrouwen gescheiden, vrouwen een hoed aan? Er zijn nu zelfs mensen die al die dingen terug willen invoeren als redding: wéér een Paternoster, wéér het Latijn als voertaal.

Maar wat doet Jezus in het evangelie: hij gaat binnen in de wereld van Petrus, die hem bewondert omdat Jezus zo'n goede visser is.

Nu wil men ook intreden in de wereld van jongeren, dat is een ware valkuil. Men kiest voor getwitter, voor een kazuifel in jeansstof, voor méér Engelstalige liederen, voor een orkestje met een elektrische gitaar en veel lawaai, voor een priester in het oranje als de Nederlandse ploeg wint, zelfs voor rappen?

Of kan men de valkuil vermijden, door gewoon te luisteren, niet veroordelend, door interesse te tonen, door open te staan?

Morgen is het Karnaval. Lisa heeft 'r haar groen geverfd, want ze wil er als een heks uitzien. Opmerking van haar broer, er komt ruzie van, moeder zegt dat elke keer als de kinderen ruzie maken de ouders grijze haren krijgen. Dan komt de zeer pertinente opmerking van Lisa: "*Nu begrijp ik waarom opa en oma zoveel grijze haren hebben!*"

Samen hebben wij gebeden en gezongen voor burens die hun oma hebben begraven, dat zij leren leven en omgaan met die lege plaats in hun midden.

Als je wat volgt leest, is het al voorbij, maar op 23/2 kon je gaan luisteren naar Cor Van Damme, die lijdt aan een levensbedreigende spierziekte, maar toch Europa rondtrok om te tonen dat ook mensen met een beperking sterk kunnen zijn als zij de juiste ondersteuning krijgen.

Dan is er broodmaaltijd met kramiek en chocoladebrood en zingen voor Madelief, die vóór enige dagen ook al vijf is geworden!

12/2. **Koken met Sabine:** 'teambuilding' of gewoon iets bijleren? Johan VH is zo vriendelijk zijn indrukken te laten kennen, want ik was er niet bij (maar de toevoegingen tussen () zijn wel van mij):

'De avond begon met een knaller van formaat (een insiderjoke, die vermoedelijk verwijst naar een versleten ovendeur).

En na een deskundige uitleg van de juf aan de aandachtige leerlingen volgde er nog meer vuurwerk, culinair vuurwerk deze keer.

We aten (maakten) broodjes met humus en courgette, en taboulé met gebakken visballetjes.

Dan was er originele pompoensoep met kaneel en jemenitische broodjes. Als hoofdgerecht waren er Holishkes (een Joods gerecht bestaande uit licht geblancheerde koolbladeren gevuld met gehakt?) vergezeld van een vurige Chatzilim Pilpel (een soort Israëlitische aubergine gekruid met paprika/look/olie?) en Pierogi (uit Polen afkomstige soort grote ravioli met een vulling?).

Om de laatste gaatjes te vullen was er een heerlijke 'moelleux au chocolat' op het bord met pistachesaus! Achteraf moesten we zelfs onze handen niet wassen, want het was allemaal om duimen en vingers af te likken!

Dank aan alle koks en zeker aan onze juf Sabine die zorgde voor het menu, de ingrediënten, de bekwame leiding en héél veel geduld!

13/2: **Aswoensdagviering.** Bernadette verwelkomt; ze verwijst naar wat er staat te gebeuren, hoe dat zal gaan, wat mogen we verwachten? Het is het begin van de vasten!

Vandaag beginnen we aan de veertigdagentijd (feitelijk zijn het er nu 46, maar de zondagen tellen niet mee!). Ons verstand zegt dat het een kans is om buiten en boven de trend van het gewone leven te stijgen en een weg te banen naar Pasen, naar de Lente, naar nieuw leven. Een mogelijkheid om een nieuwe start te nemen.

Maar het blijft raar, vroeger was vastentijd: geen vlees eten, geen snoep, geen dessert ... goed opletten en wat je niet graag deed, precies dat dan doen, dus afzien! In de jaren '70 kwam er dan Broederlijk Delen bij om ook voor de ruime wereld iets te doen.

Toch blijven we vandaag even stilstaan bij de vraag: *"Hoe kunnen we ons eigen leven zelf in handen krijgen?"* Daar krijgen we de hulp bij van een lieve dame: Molly met de hak.

Drie lezingen zijn er uit het Oud Testament, uit Genesis, uit Jesaja en uit het boek Job, die spreken over stof en as. Ondertussen verbranden de oude palmtakken tot as en worden wij uitgenodigd om ons naar Pasen te richten, anders is deze vasten nutteloos. Maar de vastentijd kan positief of negatief zijn.

In het evangelie van vandaag (Lucas 13, 6-9) horen we een kleine parabel, die dikwijls uit het oog verloren wordt; als mensen ongeluk hebben, als er iets tegenvalt of als er iets ernstigs gebeurt, denken we dat het God is die de mensen straft! Maar God gaat zo niet met mensen om!

Er is ook een negatieve klank: soms maken we goede voornemens, maar vergeten we die compleet. Dan ben ik kwaad op mezelf! God moet dan wel ontgoocheld zijn in mij, als ik niet in staat ben de strijd te strijden.

Uit dit kleine parabeltje leren we dat God niet ontgoocheld is, maar dat Hij zegt: Geef hem de mogelijkheid nieuwe krachten op te doen, hak de grond om, woel de grond om, geef de grond weer zuurstof, om toch vruchten te krijgen. Dat willen we samen proberen, met in ons achterhoofd het beeld van Molly met de hak dat we als aandenken krijgen. Want in deze vastentijd, in deze gemeenschap kunnen we met Molly op stap gaan en zo ook aan onszelf werken. Die voornemens schrijven we op en we verbranden ze samen met de oude palm, maar ... we vergeten die voornemens niet!

Het is Aswoensdag vandaag, we krijgen een askruisje op het voorhoofd en onze handen worden gezalfd want:

"Hem die wij groter dan ons hart noemen, heeft ons geschapen, Hij heeft ons gewild, gemaakt uit stof van de aarde, uit sterrenstof zodat wij deel zijn van het heelal, in de ervaring dat wij tot stof en as zullen terugkeren. Zo is het.

Daarom worden wij gezegend met jubelpalm van Palmzondag. Wij zijn geen goden, wij zijn niet het centrum van de wereld. Daarom krijgen wij het teken met as en worden onze handen gezalfd.

Gezalfd met de heerlijke geur van olie, als herinnering dat wij Gods lievelingskinderen zijn, over de dood heen."

Deze vastentijd kan slechts beginnen als we even denken aan de 'tempel', de werkplaats van de loge, waar aan de ene kant een onbewerkte steen ligt met beitel en hamer en aan de andere kant een glad afgewerkte steen. Als symbool van wat vrijmetselaars bedoelen, werken wij tot wij een steen zijn zoals God die gedroomd heeft. Wij krijgen een eerste tekst met afbeelding om aan die steen te werken.

Nog één wens: *"Zalige en gelukkige vastentijd, stap voor stap vooruit, naar Pasen toe!"*

De **Plechtige communicanten** waren in Oostakker op 14/2.

Robin en Lauran hebben mij hun indrukken gestuurd via Elien, en die was zo vriendelijk die beide impressies te coördineren:

'Voor mij (Robin) was het een zeer indrukwekkende ervaring. Ik hoorde de bewoners vertellen over mensen die vroeger niet naar een rusthuis wilden gaan maar het nu helemaal niet erg meer vinden. Ze hebben de nodige luxe en genieten van een gezellige kamer. Een levensloopspel doen met de catechese is ook een leuke manier om de verhalen van de bewoners beter te leren kennen. Zo zijn wij niet meer gewoon dat er gezinnen zijn met 8 kinderen en wat het is om in oorlog te leven.

Voor mij (Lauran) was het niet helemaal nieuw, ik had al verhalen gehoord van mijn zus. De namiddag beginnen met het ophalen van bejaarden vond ik wel leuk en ook de verhalen waren volgens mij speciaal en boeiend. Ik vond het wel jammer om te zien dat bewoners huilden door gebeurtenissen van vroeger. Ik denk en hoop dat de mensen ervan genoten hebben en ik vond het leuk om aan hen kaartjes te kunnen meegeven.'

Effataviering op de 1ste **zondag van de vasten** op 16/2, voor Elien begint maandag ook weer het lesgeven!

Op Aswoensdag zijn wij de vastentijd begonnen, we hebben palm verbrand, we zijn getekend met de as die overbleef, want wij zijn mensen van stof en as. Maar we zijn ook mensen die gemaakt zijn uit de liefde van God. In die vastentijd worden we geholpen door Molly met de hak, om de grond los te woelen, om aan de vijgenboom kans te geven toch vruchten te dragen.

Het speciale is dat Molly met de hak ons uitnodigt ons bezig te houden met wat er in ons gebeurt.

Vandaag worden we begeleidt door de verhalen van het Oud Testament, geschreven toen er geen tempel meer was, toen de joden verbannen waren en zij zich afvroegen: *"Wie zijn wij?"*

Wij hebben geluisterd naar het verhaal van Abraham volgens Nico ter Linden, maar je vindt het ook in Genesis. Blijde Boodschap is dat verhaal; niet omdat God gelukkig is met de manier waarop de mensen met de aarde omgaan. Wat God wilde vóór de Zondvloed was mislukt, wat Hij hoopte na de zondvloed was ook mislukt, nu was Terach, de vader van Abraham blijven staan. Maar Abraham ging verder! Naar Kanaän, steeds weer uit dat wat ons bang maakt, wat ons onrustig maakt.

Maar hoe komt het dat wij in onze drukke agenda niet 'neen' kunnen zeggen? Door onrust in ons hart. Door de angst om niet mee te tellen, door angst om niet gezien te worden, uit angst om te beseffen dat ik het niet waard ben ... Er is maar één oplossing: tracht te leven met die angst en onrust! Tracht jezelf met barmhartigheid of mededogen (dat klinkt beter) te bekijken, probeer met jezelf te lachen!

Op het zwarte 'hongerdoek' dat achter het altaar hangt, staan bovenaan Abraham en Sara die met hun kamelen en hun kudde vertrekken en de mensen die met open mond staan te kijken: *"Hoe kun je dat toch doen!"* En in de hutten zitten mensen met hun rug naar de vertrekkende: voor ons is er géén hoop!

De vasten is een tijd om diep mededogen te ontwikkelen en om niet te blijven hangen zoals Terach bij het land dat wij het beste kennen. Abraham en Sara konden geen kinderen krijgen, Sara was onvruchtbaar. Maar God zegt hen: *"Ik zal u vader en moeder maken van een groot volk!"* Tracht dat maar te geloven! Zoals Elvis Presley zong: *"Put your hand in the hand of the man who calmed the sea ..."* En anders kom je hier, bij Effata, maar moed halen!

Bid met ons voor een buurvrouw die overleden is, voor al die mensen die hun land hebben verlaten en nu in Gent zoeken naar perspectief, voor de redemptoristische familie in Zwitserland die hun sterke mensen hebben verloren.

En het tweede gebedskaartje, dat we als aandenken meekrijgen, laat ons bidden: *"Dat wij het diepe geheim van Gods vrede mogen zien!"*

Leesclub op 21/2: Het boek 'Dalai Lama, man, monnik, mysticus' van Mayank Chhaya. Aan de hand van een aantal tips voor de boekbespreking opgesteld door Walter VW en voorgesteld door Bernadette, overlopen we die tips over een boek dat heel wat aanleiding tot controverse kan geven, over reïncarnatie, het gewettigd zijn en de reden van de 'inval' van China, de invloed van India op het geheel, een gebrek aan informatie over het Tibetaanse Boeddhisme, een paar storende fouten (analen i.p.v. annalen, sierraden i.p.v. sieraden, maar kom, we worden niet verast!). Het boek, dat ik eerst niet van plan was te lezen, geeft toch een heel ander zicht op de gebeurtenissen 'aan de rand' van de wereld.

De volgende leesclub op 30/5 zal het boek, feitelijk een vervolgboek, 'De kardinaal hoopt' van Olivier Legendre als voorwerp hebben. De vormingsavonden gaan verder op 25/4 met de laatste avond als afsluiting van de cyclus en dan gaan we verder op drie avonden met een videofilm over 'A History of Christianity'. Als we zo verder doen wordt dat een 'Theologenclub'!

De **koorrepetitie** op 22/2 is duidelijk een laatste voorbereiding op de concerten vóór de repetities met orkest. Ludwin komt wat later en zijn dochter Hannah is er niet, heel begrijpelijk, want Rebecca is gisteren omvergereden op haar fiets - een stom ongeluk - en ze ligt met een schedelbasisfractuur én een hersenbloeding in het ziekenhuis. Gelukkig blijkt haar toestand stabiel te zijn ... en hopelijk komt alles weer in orde.

Na wat problemen met de piano, ook kleine hendeltjes dienen voor iets, zingen (oefenen) we volgende liederen: 52, 3 (hier moet je een verhaal vertellen!), 131, 135 en 103 (dat laatste stuk kijkt naar de toekomst, is een geloofsbelijdenis en spreekt vertrouwen uit!). Ook 28 (zing dat toch als een smeekgebed, want hier zijn wóórden belangrijk, de overtuiging waarmee we het zingen is belangrijk én ... de baspartij weeft nootjes!), 18 (dit is nu een strijdlid en géén gebed!), en 207^E (wat het deel 'senza misura' aangaat: doe gelijk de orthodoxen en zing volgens de tekst!). De volgende repetities zijn met orkest en voor de concerten doen we zwart aan én de wippala.

Effataviering op 23/2: **2de vastenzondag** voor 'Viva Casa Cosma'.

Hoe gaat het met onze goede voornemens? Hoe gaat het met al wat we beloofden in het begin van deze vasten? Anders vragen we maar aan Molly met de hak om de grond weer wat lossere te woelen, om dat wat we wilden te realiseren.

Soms lukt niet alles. Of lukt het niet helemaal zoals we het zouden hebben gewild. Daarom gaan we vandaag een stapje verder met Abraham. Aan hem was een groot volk en een eigen land beloofd. Maar hij moest altijd opnieuw beginnen: zijn eigen cultuur loslaten, op weg gaan naar het Land van Belofte en vertrouwen in de droom van God.

We lezen uit Genesis, volgens de vertaling van Nico ter Linden, een tweede deel over Abraham. Zijn de goden van Babylon sterker dan onze God, zullen wij nooit uit die ballingschap terugkeren? Als Abraham getwijfeld heeft, mogen wij dan ook twijfelen? Abraham kan in die donkere nacht niet slapen, hij kan zijn vrouw Sara die, ook alleen, naast hem ligt, niet troosten.

Hij vraagt zich af: wat heeft het voor zin, waar zijn de dromen, waar is de toekomst? De geroepene is zijn roeping kwijt, hij geraakt er niet meer aan uit, de grond is weg onder zijn voeten!

Maar Abraham zet een stap, hij gaat naar buiten en kijkt daar naar de sterren. Ineens hóórt hij weer die stem, hij ziet de hemel van God en de aarde van de mensenkinderen. Hij weet dat hij leeft, denkt en voelt, hij heeft iets van God! God wil dat hij voor het land zorgt, voor de schapen en de kamelen. Hij moet vertrouwen dat God niet loslaat wie in Hem gelooft.

Abraham had geluk, er was nog geen luchtvervuiling (!), hij zag de sterrenhemel. Hij had de moed uit zijn tent te komen en zijn opdracht te zien in de prachtige hemel en aarde. Zoals hij moeten we ook de moed hebben met ogen van geloof te kijken naar wat er rondom ons gebeurt. En het wonder gebeurt: voordien was Abraham alleen, was Sara alleen. Maar als hij zijn opdracht terug ziet, kan hij Sara omarmen en zijn ze niet meer alleen ...

Wij hebben gebeden voor Rebecca die een zwaar ongeval heeft gehad, maar de operatie is goed verlopen, dat ze spoedig geheel mag herstellen. Wij hebben gebeden voor al die zwaar zieke mensen en voor ons en voor zovelen die overmand worden door twijfel.

Als aandenken krijgen wij het derde gebedskaartje: *"Hoe blij maakt dit ons hart: te weten dat wij gewild en geliefd zijn."*

De laatste dag van de maand februari: Kerugma of het onderwerp van **de 3de vormingsavond**. Vooreerst: Wat is de bedoeling met Effata? Effata is een basisgemeenschap, niets als ideaal of voorbeeld, maar als een oefenplaats, een laboratorium. Effata is zeker géén sekte of een nieuwe

beweging. Hier komen individuen, volwassen mensen die samen proberen gemeenschap te vormen en er te werken met de mensen die er zijn. Het koor is bepalend, de plaats waar we zijn is bepalend, de samenstelling van de groep is bepalend. Effata is géén lekenbeweging bij de redemptoristen, maar er is wél een nauwe band ontstaan. Effata is géén nieuwe parochie, ook geen personele parochie zoals de studentenparochie.

Kortom: Effata is een plaats waar mensen als christenen kunnen leven en er alles vinden om als christenen te leven (dus niet alleen liturgie, maar ook mensen die samen op weg willen gaan (Koinonia), ook een boodschap (Kerugma), een geloofsbelijdenis, waar woorden en daden overeenkomen en tenslotte ook er iemand vinden en zelf iemand zijn die zorgt voor eten en drinken (Diaconie).

Pijlers of geen pijlers? In elk geval zijn het beïnvloedende gegevens.

Walter VW heeft een aantal aandachtspunten en kenmerken van Effata opgesomd, wij mogen (moeten) er vier uitkiezen die onze voorkeur wegdragen. Wat mij betreft zijn ze allemaal belangrijk, maar 'iedereen is er welkom en mag er zijn zoals hij is ... met hoek er af' haalt het glansrijk. Wat Effata ook sterk kenmerkt is de zin: 'Als je mensen volwassen behandelt, handelen ze volwassen' Uit alles blijkt dat de nood aan 'kerkorganisatie' klein geworden is, maar de nood aan gemeenschap zeer sterk blijft. Daarin spelen de concerten 'Op weg naar Pasen' een grote rol, zowel naar binnen, als naar de grotere gemeenschap van christenen, toe.

Effata verkondigen of erover spreken? Dat doen we zeker, en soms heeft het effect: geen vergaderingen op zaterdagavond!

Februari 2013: snel vergeten, een triestige wintermaand. Maar onder ieder sneeuwveld schuilt een nieuwe lente! Om het met het journaal te zeggen: 'Paus op non actief'. Wat een liggend streepje toch kan veranderen!

Wouter, vrijdag 1 maart 2013